

Αφού διαβάσετε προσεκτικά τα ποιήματα που ακολουθούν να εντοπίσετε τις ομοιότητες και τις διαφορές μεταξύ τους ως προς:

-το θέμα

-το περιεχόμενο

-το ποιητικό υποκείμενο(αφηγητή)

1. ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ που ακολουθεί είναι ο πρόλογος της παιητικής συλλογής: Σκλάβοι πολιορκημένοι. Τίτλοφόρησε έτσι τη συλλογή ο Βάρναλης παραλλάσσοντας τον τίτλο της γνωστής παιητικής σύνθεσης του Σολωμού Ελεύθεροι Πολιορκημένοι. Οι σκλάβοι πολιορκημένοι του είναι όλοι οι άνθρωποι που είναι δέσμιοι των κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών.

Πάλι μεθυσμένος είσαι, δυόμισι ώρα της νυχτός.

Κι αν τα γόνατά σου τρέμαν, εκρατιόσουν στητός
μπρος στο κάθε τραπεζάκι. - «Γεια σου, Κωνσταντή βαρβάτε!»

- Καλησπερούδια αφεντικά, πώς τα καλοπερνάτε;

Ένας σου 'δινε ποτήρι κι άλλος σου 'δινεν ελιά.

Έτσι πέρασες γραμμή της γειτονιάς τα καπελιά.

Κι αν σε πείραζε κανένας -αχ, εκείνος ο Τριβέλας!-

έκανε πως δεν ένωθες και πάντα εγλυκογέλας.

Χτες και σήμερα ίδια κι όμοια, χρόνια μπρος, χρόνια μετά...

Η ύπαρξή σου σε σκοτάδια όλο πηχτότερα βουτά.

Τάχα η θέλησή σου λίγη, τάχα ο πόνος σου μεγάλος;

Αχ, πού 'σαι, νύχτη, πού δειχνες πως θα γινόμεν άλλος!

2. Οι μοιραίοι, από την ίδια ποιητική συλλογή (μελοποιημένο από το Μ.Θεοδωράκη)

Μες στην υπόγεια την ταβέρνα,

μες σε καπνούς και σε βρισιές,

(απάνου στρίγγλιζε η λατέρνα)

όλη η παρέα πίναμε εψές,

εψές σαν όλα τα βραδάκια,

να πάνε κάτω τα φαρμάκια.

Σφιγγόταν ο ένας πλάι στον άλλο

και κάπου εφτυούσε καταγής,

ω, πόσο βάσανο μεγάλο

το βάσανο είναι της ζωής!

Όσο κι ο νους να τυραννιέται

άσπρην ημέρα δε θυμιάται.

(Ηλιε και θάλασσα γαλάζια

και βάθος τ' άσωπ' ουρανού·

ω της αυγής κροκάτη γάζα,

γαρούφαλα του δειλινού,

λάμπετε σβήνετε μακριά μας,

χωρίς να μπείτε στην καρδιά μας!)

Του ενού ο πατέρας χρόνια δέκα

παράλυτος, ίδιο σταχειό·

του άλλου κοντόμερη η γυναίκα

στο σπίτι λιώνει από χτικιό·

στο Παλαμήδι ο γιος του Μάζη
κι η κόρη του Γιαβή στο Γκάζι.

- Φταίει το ζαβό το ριζικό μας!
- Φταίει ο θεός που μας μισεί!
- Φταίει το κεφάλι το κακό μας!
- Φταίει πρώτ' απ' όλα το κρασί!
Ποιος φταίει; ποιος φταίει; Κανένα στόμα
δεν το 'βρε και δεν το 'πε ακόμα.

Έτσι, στη σκοτεινή ταβέρνα
πίνουμε πάντα μας σκυφτοί·
σαν τα σκουλήκια κάθε φτέρνα
όπου μας εύρει μας πατεί.
Δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα,
προσμένουμε ίσως κάποιο θάμα!

3. Λάμπρου Πορφύρα, «Πιε στου γιαλού τη σκοτεινή ταβέρνα»

Πιε στου γιαλού τη σκοτεινή ταβέρνα το κρασί σου,
σε μι' άκρη, τώρα π' αρχίσαν ξανά τα πρωτοβρόχια,
πие το με ναύτες και σκυφτούς ψαράδες αντικρύ σου,
μ' ανθρώπους που βασάνισε κ' η θάλασσα κ' η φτώχεια.

Πιε το η ψυχή σου αξένοιαστη τόσο πολύ να γίνει,
που αν έρθ' η Μοίρα σου η κακιά να της χαμογελάσεις,
καημοί καινούργιοι αν έρθουνε μαζί σου ας πουν κι εκείνοι,
κι αν έρθει ο Χάρος, ήσυχα κι αυτόν να τον κεράσεις.

4. Μ. Χατζιδάκι, Ο κυρ Αντώνης (μελοποιημένο από τον ίδιο)

Ο κυρ Αντώνης πάει καιρός που ζούσε στην αυλή
με ένα κανάτι κι ένα κρεβάτι και με κρασί πολύ.
Είχε δυο μάτια γαλανά κι αχτένιστα μαλλιά
κι ένα λουλούδι πάντα φορούσε στα ρούχα τα παλιά.

Αχ κυρ Αντώνη πώς σ' αγαπάμε και μαζί σου τ' άστρα μετράμε,
τις φωτιές για σένα πηδάμε ώσπου να 'ρθει βροχή
και το θυμό σου πάντα ξεχνάμε, σαν πουλιά μαζί τριγυρνάμε
σαν παιδιά με σένα γελάμε σαν κάνεις προσευχή.

Ο κυρ Αντώνης βιάζεται να πάει να κοιμηθεί
γιατί το βράδυ στα όνειρά του θέλει να θυμηθεί
ό, τι ποτέ δεν έζησε μες τ' όνειρό του ζει
μα η νύχτα φεύγει και λυπημένο τον βρίσκει η χαραυγή.

Αχ κυρ Αντώνη πώς σ' αγαπάμε και μαζί σου τ' άστρα μετράμε,
τις φωτιές για σένα πηδάμε ώσπου να 'ρθει βροχή
και το θυμό σου πάντα ξεχνάμε, σαν πουλιά μαζί τριγυρνάμε
σαν παιδιά με σένα γελάμε σαν κάνεις προσευχή.

Μα ένα βράδυ ο κυρ Αντώνης στρώνει να κοιμηθεί
κι όταν ξυπνάμε τον καρτεράμε στην πόρτα να φανεί.
Μα ο κυρ Αντώνης δε θα βγει ποτέ του στην αυλή
αφού για πάντα μες τ' όνειρό του θέλησε πια να ζει.